

HỒI THỨ BỐN MƯỜI MỐT
HUYỀN ĐỨC ĐƯA BÁ TÁNH SANG SÔNG
TRIỆU VÂN LIÊU CHẾT CỨU MINH CHÚA

Trương Phi gặp ngay Hứa Chử.

Hứa Chử chẳng còn hơi sức đâu mà đánh, tìm đường trốn chạy.

Sau đó Huyền Đức, Khổng Minh và các tướng thắng tới Phàn Thành. Tào Nhon dẫn đám bại binh về ra mắt Tào Tháo.

Tào Tháo tức giận Khổng Minh lắm, kéo đại binh tới ngay Tân Giả để báo thù.

Mặt khác chia quân xẻ đường băng núi mà tới gấp Phàn Thành. Lưu Hoa nói :

- Muốn đặng lòng dân, xin Thừa Tướng chiêu dụ Lưu Bị trước đã. Y không chịu thì ta mới đánh .

Tào Tháo cho là phải, bèn sai Từ Thứ đi dụ Lưu Bị. Từ Thứ đi rồi, Lưu Hoa hỏi tại sao lại sai Từ Thứ ?

Tào Tháo cười nói :

- Ai đi thì Lưu Bị cũng không hàng đâu. Còn Từ Thứ thể nào cũng trở về . Khi Từ Thứ tới thì Huyền Đức và Khổng Minh ra tiếp rước . Huyền Đức cảm động kể hết nỗi lòng luyến tiếc.

Từ Thứ nói :

- Tào Tháo sai tôi đi chiêu dụ là lấy tiếng với thiên hạ mà thôi . Thực ra nó đã chia binh tám đội để diệt Phàn Thành, theo tôi nên rút thì hơn . Từ Thứ xin về , Huyền Đức giữ mãi không được.

Từ Thứ nói :

- Tôi suốt đời quyết không giúp mưu kế gì cho Tào Tháo. Còn Sứ quân đã có Khổng Minh thì cũng đủ an tâm rồi .

Từ Thứ về trình với Tào Tháo là ý Huyền Đức không muốn hàng. Tào Tháo không e ngại nữa, truyền lệnh tấn binh. Từ Thứ đi rồi, Khổng Minh bảo Huyền Đức phải bỏ Phàn Thành mà qua Tương Dương.

Huyền Đức liền truyền rao ai muốn đi theo thì đi ai muốn ở lại thì ở.

Dân chúng một lòng xin đi theo, rồi đó kẻ công mẹ người dất cha ào ào xuống thuyền.

Huyền Đức khóc mà rằng :

- Vì ta mà khổ lây bao người.

Tới Trương Dương Huyền Đức kêu Lưu Tôn :

- Xin cho trăm họ vào nương tựa, chú không dám có ý gì khác .

Lưu Tôn không chịu. Thái Mạo lại sai bả tên xuống, bá tánh ở ngoài kêu la than khóc.

Lúc đó trong thành có Ngụy Diên dẫn mấy trăm quân lên dịch lầu mà la lớn :

- Thái Mạo là kẻ phản quốc. Sứ quân là người nhân đức, các người nên mở cửa thành mau .

Cửa thành liền mở, Ngụy Diên kêu vào thì Thái Mạo xông tới.

Hai bên đánh nhau, cả thành náo loạn.

Huyền Đức than :

- Muốn cứu dân mà té ra hại dân. Biết vậy thì tới đây làm chi !

Khổng Minh nói :

- Giang Lăng là nơi hiểm trở, ta hãy qua Giang Lăng đã .

Huyền Đức nghe lời, tướng sĩ, bá tánh lại lục tục đi theo.

Còn Ngụy Diên sau đó bỏ sang Trường Sa ẩn nấp .

Huyền Đức đưa bá tánh đi, ông già bà cả con nít chậm chạp, mỗi ngày được ít dặm đường, chừ tướng có người lo :

- Tào Tháo thừa thế chiếm Phàn Thành nên quân nó đang hăng, đuổi thật gấp, xin Chúa Công lưu bá tánh lại mà mang quân tới Giang Lăng cho kịp .
Huyền Đức nói :

- Bá tánh tự ý theo ta vì mến đức, nay lại chạy tháo thân, bỏ bá tánh lại cho mũi tên hòn đạn sao ?

Ta thề cùng chết với bá tánh .

Bá tánh nghe thấy rất đổi cảm động rồi cứ như vậy mà dắt nhau chạy.

Khổng Minh bảo phải cấp báo cho Lưu Kỳ mang thuyền tới Giang Lăng.

Huyền Đức liền sai Vân Trường, Tôn Càng đi cầu cứu, lại khiến Trương Phi đi đoạn hậu, còn gia quyến thì được Tử Long bảo vệ. Vào Phàn Thành, Tào Tháo kêu Lưu Tôn đến yết kiến.

Vương Oai lên nói với Lưu Tôn nay nhân lúc Tào Tháo không đề phòng thì nên thỉnh hãn vào Tương Dương rồi phục binh mà giết.

Lưu Tôn định nghe theo thì Thái Mạo nói :

- Vương Oai là đồ phản tặc, xúi công tử làm trái lòng Trời đó !

Rồi đó Thái Mạo và Trương Doãn sang ra mắt ngay Tào Tháo.

Tháo Phong cho Thái Mạo làm Trấn Nam, Hầu Đô Đốc, Trương Doãn làm Trợ Thuận Hầu.

Lại bảo Thái Mạo về nói với Lưu Tôn sẽ tâu Thiên Tử cho làm chúa ở Kinh Châu.

Tuân Du khê bảo Tào Tháo :

- Hai tướng đó là phường gian nịnh, phong chi tước lớn như vậy ? Tháo chỉ cười không đáp. . .

Qua hôm sau, Thái phu nhon và Lưu Tôn đem ấn tín đến nạp Tào Tháo.

Tháo vỗ về an ủi hai mẹ con, sau đó đóng quân bên ngoài thành Tương Dương, bá tánh nghe lời Thái Mạo thấp hương mà đón rước Tào Tháo.

Sau đó Tháo được rước thể vào thành, đóng ở phủ chánh, phong Khoái Việt làm Thái Thú Giang Lăng, sau phong cho Lưu Tôn làm Thái Thú Thanh Châu và bảo phải đi ngay.

Hai mẹ con vội lãnh mạng ra đi. Tào Tháo sau đó gọi Vu Cấm tới bảo phải dẫn quân kỵ đuổi theo giết cả hai mẹ con Lưu Tôn để trừ hậu họa.

Vu Cấm đi liền, gặp Thái phu nhon và Lưu Tôn thì giết luôn, mang thủ cấp về nạp.

Vu Cấm được trọng thưởng. Bình xong Tương Dương, Tuân Du thưa với Tào Tháo :

- Lưu Bị hiện ở Giang Lăng, nên trừ y ngay .

Lại có tin Lưu Bị dắt bá tánh đi chẳng được mau, Tào Tháo lập tức điếm năm ngàn binh kỵ đuổi theo.

Huyền Đức khi đó chờ tin Vân Trường mãi, bèn bảo Khổng Minh :

- Lưu Kỳ trước thọ ân quân sư, nay quân sư đích thân đi chắc mới xong .

Khổng Minh lãnh mạng đi ngay.

Hôm đó, Huyền Đức nhìn ra thấy bụi bay mù trời, gió thổi rất lớn.

Giảng Ung thưa :

- Đây là đêm rất xấu, nội đêm nay, Chúa Công phải bỏ bá tánh mà chạy mới được .

Huyền Đức mới nghe đã khóc, sau hỏi Giảng Ung :

- Đây là đâu ?

Giảng Ung thưa :

- Đây là Dương Dương, phía trước là núi Cảnh San .

Huyền Đức truyền lên núi hạ trại.

Lúc đó gió lạnh căm căm, bá tánh kêu khóc, bỗng nửa đêm lại có quân reo vang lừng tứ phía. Rồi binh Tào kéo tới, Huyền Đức được Trương Phi đưa chạy thoát ra khỏi vòng vây.

Tới sáng, nhìn lại còn có ngót trăm kỵ binh, còn thì Triệu Vân, Giảng Ung, Mê Phương, Mê Trước cùng trăm họ lạc mất hết.

Còn đang lo sợ thì Mê Phương, mặt còn bị cắm mũi tên, chạy tới kêu lớn :

- Triệu Vân đâu Tào rồi !

Huyền Đức không tin.

Trương Phi nói :

- Để em qua lai xem sao . Nói rồi hầm hầm xách xà mâu dẫn vài quân kỵ đi ngay.

Mới tới cầu Trường Bản ngó xa xa đã thấy binh Tào đông như kiến, gươm giáo cờ xí như rừng.

Trương Phi vụt nghĩ ra kế hay, bèn lấy mấy cành cây cột vào đuôi ngựa, rồi đánh cho ngựa chạy đi chạy lại bụi bay mù trời mù đất. Sau đó giao cho hai tên quân cỡi còn mình thì hoành thương đứng trên cầu mà chờ. Còn Triệu Vân thì lạc mất Huyền Đức, hai Phu nhơn cũng chẳng thấy đâu, thì nghĩ rằng :

- Chúa Công giao phó gia quyến cho ta, nay còn mặt mũi nào về . Nghĩ rồi xông xáo đi tìm, nơi nào cũng nghe trăm họ kêu khóc như ri, xác chết thì ngổn ngang nào dân nào lính.

Triệu Vân đang chạy thì thay Giảng Ung nằm trên mặt đất liền hỏi :

- Hai vị phu nhơn đâu ?

Giảng Ung đáp :

- Hai Phu nhơn bỗng A Đầu chạy với một nhóm bá tánh. Tôi bị thương, lại mất ngựa nên phải nằm đây . Tử Long liền kiếm một con ngựa cho Giảng Ung, rồi bảo hai tên quân đưa Giảng Ung mà tìm đường chạy. Lại dặn Giảng Ung :

- Nếu gặp Chúa Công, xin thưa dùm là tôi đang tìm A Đầu và nhị vị phu nhon. Nói rồi chạy về phía cầu Trường Bản.

Bồng gặp một tên quân bộ hạ của Huyền Đức thưa rằng Cam phu nhon bỏ tóc xõa đang chạy về hướng Nam. Rồi lại một đoàn bá tánh chạy qua, Tử Long cũng hỏi thăm thì may thay có Cam Phu nhon ở trong. Tử Long lật đật xuống ngựa tới đỡ rồi nói :

- Để chủ mẫu bị nạn, thật là lỗi ở tôi .

Cam phu nhon nói :

- Ta với Mê phu nhon cùng chạy, thì quân Tào đánh tới, chị em thất lạc, chẳng rõ Mê phu nhon có làm sao không ?

Còn đang hỏi han thì thấy một đạo binh ủa tới, có một tướng bị trời nhìn xem là Mê Trước, còn viên đại tướng đi đầu là Tào Nhon.

Triệu Vân hét lên rồi giục ngựa ra đánh.

Tào Nhon cũng hết sức đánh, nhưng không lại nên phải rút lui, Triệu Vân thừa thế cứu được Mê Trước . Triệu Vân liền mời Cam phu nhon cùng Mê Trước về phía cầu thì thấy Trương Phi đang sừng sững đứng trên đó.

Trương Phi hét :

- Bớ Tử Long, sao dám phản anh ta !

Triệu Vân đáp :

- Tôi vừa tìm được một vị phu nhon, sao lại nói là phản ?

Rồi Triệu Vân hỏi lại :

- Chúa Công đâu ?

Trương Phi đáp :

- Ở đằng kia, cũng chẳng xa lắm .

Triệu Vân liền bảo Mê Trước giữ gìn Cam phu nhon, còn mình quay lại tìm Mê phu nhon và A Đầu.

Đang cắm đầu chạy tìm thì gặp tướng Tào là Hạ Hầu Ân, tùy tướng của Tào Tháo có mang cây gươm quý là Thanh Hồng kiếm.

Triệu Vân đánh liền, giết được Hạ Hầu Ân, đoạt báu kiếm rồi lại chạy.

Có người mách :

- Mê phu nhon bị thương, bồng con ngồi ở bức tường phía trước .

Triệu Vân vội vã chạy lại quả nhiên thấy Mê phu nhơn đang ngồi bông con mà khóc .

Triệu Vân lại gần qui thưa :

- Để chủ mẫu như vậy, thật là tội của Vân này .

Mê phu nhơn gạt nước mắt nói :

- Tôi bị thương nặng lắm, khó sống, xin tướng quân đoái tưởng tới phu quân tôi mà giúp cho mạng A Đầu được an toàn .

Triệu Vân mời phu nhơn ráng ngồi lên ngựa để mình chạy theo đỡ.

Phu nhơn gạt đi mà rằng :

- Tôi xin giao A Đầu cho tướng quân.

Triệu Vân vừa đỡ thì phu nhơn nhảy ngay xuống giếng mà thác.

Triệu Vân vừa khóc, vừa đẩy vách tường đổ xuống che lấp miệng giếng lại. Rồi cột A Đầu vào người rồi lên ngựa phóng đi, gặp tướng Tào là Yên Minh, Triệu Vân đâm chết rồi lại chạy.

Một đạo binh ở đâu xông ra, dẫn đầu là Trương Hấp.

Đang đánh thì Trương Hấp bỏ chạy.

Triệu Vân rượt theo thì ầm một tiếng, cả người lẫn ngựa bị sa xuống hầm.

Bồng dưới hầm có một đạo hào quang vụt lên, đưa Triệu Vân ra khỏi hầm . Trương Hấp thất kinh nên không dám theo.

Triệu Vân lại gặp một đạo binh Tào khác, liền hươi thương mà đánh tới tấp, đánh tới đâu thì binh Tào chết dần ra tới đó.

Triệu Vân thoát ra khỏi vòng vây.

Tào Tháo ở trên Cảnh San thấy vậy hỏi quân sĩ :

- Tướng giặc bên kia tên chi ?

Tào Hồng nghe vậy hỏi lớn :

- Đây tướng của Lưu Bị tên chi đó ?

Triệu Vân nghe hỏi thì đáp :

- Ta là Thường Sơn Triệu Tử Long .

Tào Hồng nghe rồi trình Tào Tháo.

Tào Tháo khen :

- Thiệt là anh hùng hảo hán !

Lúc ấy thì Triệu Vân thoát ra được trùng vây, áo bào nhuộm đỏ máu.

Đi một quãng gặp hai tướng, kẻ cầm đại phủ, người hơi họa kích.

Đó là Chung Tấn và Chung Thân.

Triệu Vân chẳng nói đánh ngay, giết được cả hai rồi chạy tới cầu.

Trương Phi nói :

- Chạy mau, để tôi giữ cầu cho .

Tính ra trận này, Triệu Vân chém năm mươi viên tướng lớn nhỏ của bên Tào.

ĐIỀU BÌNH

- Trước đây, Khổng Minh bày kế cho Lưu Kỳ cũng khuyên nên chạy lánh nạn. Đến hồi này, Khổng Minh cũng khuyên Huyền Đức chạy lánh nạn. Nhưng Huyền Đức chạy mấy chặng mà vẫn chưa thoát nạn. Ấy chỉ vì Huyền Đức đầy lòng nhân. Nếu Huyền Đức cướp đất của Lưu Biểu thì không phải chạy. Huyền Đức cướp đất của Lưu Tông cũng không phải chạy. Huyền Đức bỏ trăm họ đi một mình cũng không đến nỗi lâm nạn. Huyền Đức đã làm việc nhân đạo nên mang lụy chứ không phải Khổng Minh thấp mưu trí đâu.

- Sái Thị và Lưu Tông không chết vì tay Huyền Đức, hoặc Lưu Kỳ mà lại chết vì tay Tào Tháo. Đó là cái khéo sắp xếp của tạo vật vậy.

Nhưng về phần Tào Tháo, tại sao Trương Tú ra hàng mà không giết? Còn Lưu Tông ra hàng lại giết? Ấy vì Tào Tháo đối với Lưu Tông có ba mối lo, nếu để Lưu Tông sống.

Mối lo thứ nhất là ý Lưu Tông muốn làm chúa vĩnh viễn Kinh Châu, nếu để Lưu Tông sống ắt về sau Lưu Tông sẽ hối hận đem lòng phản phúc.

Mối lo thứ hai, nếu Lưu Tông sống, chúa cũ còn đó, bọn tôi thân sẽ không hết lòng trung hậu với Tháo.

Mối lo thứ ba, nếu để Lưu Tông sống, Lưu Tông sẽ kết liên với Lưu Kỳ, Lưu Bị thì nguy.

Tào Tháo đã tính toán kỹ nên mới giết Lưu Tông, và đã thế thì dù Lưu Tông có làm thế nào cũng phải chết.

Ở Đàn Khê, Triệu Vân có ba trăm quân mà không cứu được Huyền Đức, ở Đương Dương, Tường Bản, Triệu Vân chỉ một mình một ngựa mà cứu được A Đẩu, thật là không thể lường trước được.

- Tôn Sách tin Thái Sử Từ dù mới theo hàng cũng không đổi trá. Huyền Đức tin Triệu Vân dù gặp hoạn nạn cũng không đổi lòng. Một đảng nhận xét nhất thời mà tin nhau. Một đảng xét kỹ hành động hàng ngày mà tin nhau. Nếu không có chuyện Mi Trúc tố cáo, Trương Phi nghi ngờ thì Triệu Vân cũng chưa nổi bật lòng trung nghĩa của mình, mà cũng không ai thấy được lối nhận xét tinh vi đó của Huyền Đức.

- Mi phu nhân tự tử là để chết thay cho con, mong con được sống. Ngô phu nhân lúc chết đem con kí thác cho tướng tài. Cả hai thuộc vào hàng từ mẫu, đều không kể thân mình, mà chỉ nghĩ đến tương lai của con cái. Tuy nhiên, Ngô phu nhân phó thác con trong lúc lâm chung không có gì đáng nói, Mi phu nhân phó thác con trong lúc lâm nạn, phải liều thân, thật đáng khen.

- Việc Huyền Đức chiếm Trường Sa, Ngụy Diên cứu Hoàng Trung còn cách nhiều hồi nữa mới đến, thế mà hồi này Ngụy Diên đã hiện ra trên mặt thành Tương Dương. Kể việc này không phải là vô ích cho cốt chuyện, mà chính là mắc sẵn cho mối dây chuyện về sau.

- Kể chuyện không khó ở chỗ kể thấu thấu gồm, tụ họp, mà khó ở chỗ kể phân tán. Như trận Tương Dương, Huyền Đức cùng hai phu nhân, A Đẩu thất lạc, chỉ mượn một Triệu Vân mà tác giả đã làm cho câu chuyện cấu kết đầy đủ, diễn tả rành mạch những cái khổ của từng người. Thật là hay.

© HQD